

“MARE DE DÉU”

Quina bellesa i quina riquesa que el nostre llenguatge tingui una expressió que expliqui el gruix humà i diví a l'hora.

Una expressió ben nostra, mostra clara del nostre ric vocabulari ple de pòsit històric de la fe en el ressuscitat que generació rere generació ha anat arrelant amb formes diverses en tots els racons del nostre País.

“Mare” expressió íntima del procés vital de tots els humans, en ella hi coven la tendresa, l'afecte, la mirada discreta, l'acompanyament, l'empenta, el patiment, el respecte- en el fons tot el gruix d'humanitat.

I quan hi afegim de Déu, s'omple del Misteri, de plenitud, de bellesa, de vida, en definitiva de perfecció.

Quan aquesta expressió lingüística pren forma sigui en pintura o escultura, ens permet contemplar la imatge de l'Encarnació, aquest Déu que pren forma humana perquè els humans sentim la seva proximitat, experimentem la seva força creadora, i intuïm el camí cap a la plenitud.

Una mare asseguda en el tron amb l'Infant a la falda. Respecte reverencial a la que va dir sí al convit de Déu, i que té l'honor de tenir el seu Fill a la falda. Sap molt bé que a la seva falda, ell hi ha plorat, l'ha escoltat, s'hi ha

deixat acaronar, hi ha escoltat les primeres paraules, hi ha experimentat l'escalf humà.

Amb un ulls oberts de bat a bat mirant fit a fit els nostres ulls per que puguem intuir més enllà del realisme rastrer i esdevenir artesans del nostre propi creixement, tot restant oberts a Déu i disponibles als altres, amb una constant mirada renovada.

Els mateixos ulls que ens miren són els que van contemplar el Fill a la Creu que amb veu tremolosa li diu aquí tens el teu Fill tot mirant a Joan dient-li aquí tens la teva mare.

- No és un convit a no perdre de vista l'acolliment del missatge d'AMOR?
- No és un convit a viure la vida, com un repte constant per no caure en la temptació totalitzadora i possessiva que sovint omple les nostres vides?
- No és un convit a tornar a mirar, a tornar a tenir un nou gest concret molt més fort que el que havíem tingut?

Els ulls de la Mare de Déu són els que contemplaven l'Infant, l'adolescent, l'home que captivava el senzills i derrocava els poderosos, el que moria a la Creu, el que els precedia a Galilea. Els mateixos que van contemplar com espurnejaven de joia els ulls d'aquells que al cenacle van quedar tocats pel vent i el foc de l'Esperit.

La MARE DE DÉU arrelada en cada lloc, la mateixa, però amb tons diversos, perquè cada cultura, i totes les sensibilitats la captin amb tota la força.

A Torelló; a Rocaprevera, dalt del puig, com un petit far, més enllà del clos parroquial, en el santuari, el lloc sant, el lloc bo per excel·lència on tots hi tenim cabuda, amb una bellesa exquisida pel temps que va ser creada.

Un conjunt que facilita en el temps que vivim l'aire que remou les estructures per no perdre la vida, la proximitat i la llunyania necessàries per acollir el va i be de la vida, l'escalf per poder-hi plorar i esplaiar-se, per sentir la veu que asserena i el cop a l'espatlla per tornar-hi.

Maria amb les mans obertes acull l'últim prec de Jesús:
“aquí tens el teu fill”

Fidel a aquest encàrrec ens continua acollint enmig de les nostres contradiccions, incerteses i conflictes. I ens motiva perquè la nostra contemplació no es desdibuixi, que amb serenor visquem, amb la lluita del bé i del mal, aquella lluita de sempre, la de la vida en la que s'hi fa present la sorpresa de Déu, que sacseja i capgira.

MARE DE DÉU sota l'advocació de ROCAPREVERA
pregueu per nosaltres.